

[Ovorgaard Nielsen.]

ning må Danmark som EEC-medlem følge EEC-beslutningen. Samarbejdet inden for Norden må derfor udvikles på to niveauer: dels mindre omfattende med Danmark, dels mere omfattende mellem de andre fire stater.“

Se, dette problem savnede jeg, som også andre talere har gjort det, en belysning af i markedsministerens redegørelse, selv om ministeren havde kundgjort, at han ville tale om alle sider af EF-samarbejdet og følgerne af det. Jeg savnede også oplysninger om, at vi allerede længe og i den sidste tid systematisk har arbejdet sammen i en EF-blok i De Forenede Nationer, og at man dér ikke længere taler om de fem nordiske lande, men om de fire.

Men de to svenske forfattere sagde derudover noget meget væsentligt, synes jeg, til vurdering af den situation, Danmark befinder sig i i dag. De opstillede nemlig en oversigt over de centrale værdier, som nordmændene efter deres mening tilsluttede sig ved at sige nej til EF, og jeg kan sammenfatte disse centrale værdier i 5 punkter: øget nærdemokratisk indflydelse på produktion og samfund, decentraliseret beslutningsproces, lighed i ressourcer for individer, regioner og nationer, aleuropæisk freds- og samarbejdspolitik og endelig solidaritet med de fattige folk, sigtende på ligelige økonomiske forbindelser. Disse centrale værdier vil man vel give mig ret i altid har været prioriteret højt i de nordiske lande. Men, skriver de svenske forfattere, EEC repræsenterer en politik, som fjerner sig fra disse værdier. Det samme kan i stor udstrækning siges om de fleste industristater, både kapitalistiske og socialistiske, men det er uden tvivl EEC, som mest målbevidst og med de største ressourcer arbejder i retning bort fra dette ideal. Ingen vil vel benægte, at denne karakteristik er temmelig præcis.

Men, vil man så sige, det er jo netop det, Danmark vil modarbejde i EF. Jeg sætter et spørgsmålstegn ved, hvad Danmark vil vove at modarbejde i EF. I øjeblikket er man i dette ting ved at gennemføre en lov om erhvervelse af jord, bl. a. med den begrundelse, at vi skal hindre udenlandske opkøb. Man sagde ganske vist før den 2. oktober, at de danske jordlove nagelfast ville sikre dansk jord. Men i mellemtiden er

der altså sket det, at det direktiv, som man benægtede betydningen af før 2. oktober, igen er blevet aktuelt, og derfor skal vi have en ny jordlov. Jeg tror heller ikke, at den vil holde, men så kan man jo prøve at lave en til.

Det væsentlige i denne forbindelse er, at det direktiv om fuldstændig liberalisering for erhvervelse af landbrugsjord, som er på trapperne i EF, vil man ikke nedlægge veto imod, for det kan, efter hvad der er oplyst over for mig, skabe vanskeligheder for Danmark senere i spørgsmål af større betydning. Det rejser så problemet: hvornår er et spørgsmål af så afgørende betydning, at Danmark vil nedlægge veto?

Efter markedsministerens redegørelse vil man helhjertet gå ind for hensigtsmæssige strukturreformer i landbruget, der tilsigter:

„ . . en udbygning i hele Fællesskabet af rentable produktionsenheder baseret på en rationel produktion.“

Det må efter min vurdering betyde, at husmandsbruget i Danmark har haft sin bedste tid, sådan som vi sagde det før 2. oktober. Bestræbelser i den retning vil Danmark ikke nedlægge veto imod.

Efter ministerens redegørelse er der allerede nu tale om stærke bestræbelser på harmonisering af beskatningsgrundlaget på en række områder. Som modstanderne også sagde det før 2. oktober, forholder det sig med de udvidede kreditmuligheder, som var et af argumenterne for medlemskab, sådan, at de forudsætter:

„ . . at de enkelte medlemslande påtager sig forpligtelser på den økonomiske politiks område.“

De faste valutakurser, som man synes kun at glæde sig over, vil medføre andre forpligtelser på den økonomiske politiks område.

Der skal også ifølge ministeren inden udgangen af indeværende år vedtages et arbejdsmarkeds- og socialpolitisk handlingsprogram i EF. Allerede på mandag mødes de pågældende fagministre i Bruxelles til de første drøftelser efter et for længst udarbejdet oplæg fra Kommissionen, og dette program fra Kommissionen

„ . . . vedrører i et vist omfang emner, der her i landet traditionelt reguleres ved kollektive aftaler indgået af arbejdsmarkedets parter.“